Adam B. Bartoš: Na jakých životech vlastně záleží?

- CZ24 News | 4. srpna 2020

Snažím se nesledovat média hlavního proudu, abych se nemusel zbytečně rozčilovat, jsa si navíc stejně vědom toho, že důležitá zpráva se k člověku vždy nějak dostane sama. Alternativu sleduji pravidelně, ale nesedím u ní každý den (vyjma Aeronetu, který každý den čtu a totéž doporučuji i našim sympatizantům). A chvíli něco pozoruji a přemýšlím nad tím, než to v nějakém svém textu okomentuji. O hysterii *Black Lives Matter* jsem měl jasno hned, ale proč komentovat každé šílenství neomarxistů? To by člověk nedělal nic jiného. Když se ovšem šílenství změní v terorismus, vandalismus a snahu o destrukci všech hodnot, které nám ještě v 21. století vůbec zbyly, a když se toto šílenství přelévá pomalu i na evropský kontinent, zatímco o něm média hlavního proudu mlží nebo jej ještě navíc oslavují, říkám si, že to už za komentář stojí.

Povšimněme, jak se obměny jedné věty stávají důkazem pokrytectví liberální demokracie.

Na *černých životech záleží* mi tak nějak mezi řádky evokuje, jakoby na bílých životech nezáleželo. Ale ono snad záleží na všech životech, nebo mi snad něco uniklo? Zaspal jsem dobu? Dokonce bych mohl namítnout, kdybych to vzal podle dnešních měřítek, že to je výrok rasistický, protože *vyznívá* tak, jakoby záleželo právě a jen na černých životech. Pokud je rasistický, neměl by tedy být používán a médii propagován. Pokud se shodneme, že rasistický není, dobře, ale pak nemůže být rasistická ani jeho „bílá“ varianta, o které se zmíním hned vzápětí. Já osobně jsem zastáncem toho, že by svoboda slova měla být absolutní, ať si tedy černí nebo jejich podporovatelé říkají, že na černých životech záleží, ale nesmí být nikdo perzekvován za to, když připomene i důležitost životů bílých.

Jenže pak nějaký Brit řekne, že *na bílých životech záleží* a druhý den je vyhozen z práce. Pro jistotu i jeho manželka. To je zpráva, která se stala, najdete ji na mainstreamu. Co to znamená? Znamená to, že to, že na bílých životech záleží, není pravda? Znamená to tedy, že na bílých životech nezáleží? Nebo je to, když někdo řekne, že na bílých životech záleží, rasismus? Pokud je rasismus, když někdo řekne, že na bílých životech záleží, pak by měl být rasismus i to, když někdo řekne, že na černých životech záleží. Nebo není rasismus ani jedno a každý ať si sám říká, na jakých životech záleží či nezáleží, je to jeho věc, máme přece údajně svobodu slova. Když si však chce liberální demokracie hrát na spravedlivou, měla by měřit všem stejným metrem. Jak jsem řekl, svobodu slova chci absolutní, a proto ať si v Americe skandují za černé, ale já chci mít právo ozvat se, že na bílých záleží, protože k nim patřím a vnímám, že nám někdo podsouvá, že na našich životech zas až tak nezáleží.

Tady bych svou jednoduchou úvahu mohl ukončit. Ale příběh pokračuje. Pak si totiž jedna paní na prestižní britské vysoké škole otevřela pusu, nebo spíše tweet, a napsala, že *na bílých životech nezáleží*. Napsala to důrazně, s plným vědomím toho, co píše. A to už je něco jiného, povážlivého. Pro pořádek – nebyla bílá, ani černá, ale hnědá. Pokud to výše zmíněné nebyl rasismus, toto za rasismus už považovat lze. Já bych za to nikoho nevyhazoval, protože jsem zastáncem absolutní svobody slova, takže ať si „slovutná“ paní profesorka z Cambridge říká, co chce, pokud i já budu mít právo říkat si to své (a nejen právo si to „své“ říci, ale i garantováno, že za to zase neskončím popotahován po soudech). Jenže pokud si hrajeme na spravedlivý systém liberální demokracie, kde jsou si všichni rovní, není možné, aby takové rasistické výroky zaznívaly. Twitter měl její výrok smazat, Cambridge ji měla vyhodit a ženská se měla omluvit. Jenže Twitter její výrok nesmazal a v Cambridgi z ní pro jistotu ještě udělali přes noc tu profesorku, kterou ještě nebyla, když svůj protibělošský výrok psala. Takže se ani nemusela omlouvat, je vlastně za hvězdu.

Jeden by si myslel, že to už nemůže jít dál, ostatně, jak chcete tu větu ještě modifikovat, abych měl o čem psát? Myslel jsem si, že tím prapodivný příběh o tom, na čem záleží či nezáleží, končí. Ale ouha.

Americká Univesity of Massachusetts-Lowell vyhodila děkanku ošetřovatelského oboru Leslie Neal-Boylanovou, která napsala v mailu, že *na každém životě záleží*. Tohle nevymyslíš. Jestli teď přemýšlíte a nedovedete pochopit, co je na tomto výroku špatného, pak se netrapte. Nepřijdete na to. (Samozřejmě, že víme, proč neomarxistům ta věta vadí, ale dělejme chvíli, že nám to nedochází, v čem je tato věta pro neomarxisty nepřípustná). Navíc ta věta není nijak nová a originální a už mnohokrát zazněla, u nás i za Atlantikem. Napsal jsem ji i já jen před chvílí v úvodu tohoto článku, řeklo ji hned několik lidí, co mají v hlavě zdravý rozum. Jenže v USA jsou jako vždy napřed, takže tam je to nepřípustný rasismus, za který se vyhazuje. Tady už ale přestává legrace.

Takže rekapitulace: Říkat, že na *černých životech záleží*, je populární, moderní a všemožně propagované. Říkat, že na *bílých životech záleží*, je ovšem rasismus. Říkat, že na *bílých životech nezáleží* ale kupodivu není rasismus, nebo aspoň ne, když ten, kdo ho říká, je barevný. A ještě vás za to povýší na profesorku. Ale když se v Americe, v té velké údajné zemi svobody, odvážíte říci, že *záleží na každém životě*, máte padáka.

A tady jsem si bláhově – podruhé – myslel, že pošahaná taškařice BLM končí. Neomarxisti dnes v akademickém světě vládnou, vysoké školy obsadili, a tak dělají čistky. Že tahají za delší konec provazu, když navíc na své straně mají média, politiky, korporace i úřady, je neoddiskutovatelné. Ale pak jsem se dočetl (zase se ke mně dostala zpráva), že černoch zastřelil mladou bělošku za to, že řekla to samé, co děkanka: neřekla nic víc ani nic méně, než že *na všech životech záleží*. Pokud se za to, když řeknete, že *na všech životech záleží* (jinými slovy tím chcete naznačit, že snad – do prdele – záleží i na nás, bílých, nebo snad ne?), vyhazuje z práce, je to špatně. Když za to ale dostanete kulku do hlavy, jako ona mladá bílá žena, je to už válka.

Očekával bych tedy, že se teď vzedmou velké nepokoje, když tedy černoch zabil bělošku kvůli barvě pleti, jako se předtím zvedly nepokoje, že běloch zabil černocha (i když jsme samozřejmě na alternativě zaznamenali, že vše mohlo být jinak a že mohlo jít o najaté herce, předem domluvený scénář, jinými slovy operaci pod falešnou vlajkou). A očekával bych, že CNN a ČT budou mluvit o tom, že na bílých životech snad také záleží (a nebo aspoň Václav Moravec vysvětlí, proč na bílých životech nezáleží), nebo alespoň o tom, že záleží na všech životech (a Václav Moravec vysvětlí, že to, co se stalo, je nepřípustné, protože i na jeho životě záleží). A že tento černoch bude odsouzen, nejen americkou justicí, ale médii celého světa. A nebo by se tím mohl příběh konečně uzavřít – zašli jsme příliš daleko, uklidněme se, už tuhle tragédii skončeme, protože její eskalace může mít hrozivé následky. Už to začíná být příliš nebezpečné. Ale trochu se obávám toho, že smrt bělošky z rukou černocha je „jaksi v pořádku“. Ticho po pěšině mé obavy jen potvrzuje.

Mohl bych udělat rekapitulaci číslo dvě, ale snad mi čtenáři rozumějí, jak je to absurdní a jaká podivná hra se tu s námi hraje.

A co je přitom nejhorší? Že existují skupiny osob, kterým nezáleží ani na bílých ani černých ani na puntíkovaných, smějí se, jak se mezi sebou bílí, černí a puntíkovaní mydlí. Globální elity, které se zažehávání těchto sporů a „občanských válek“ baví, protože jimi sledují své velké a přitom mrzké cíle. My všichni, kdo jim skáčeme na lep, jim vlastně nechtěně pomáháme. Já pomáhat (ani nechtěně) nechci.

Proto nehodlám nijak přilévat olej do ohně, ale v době, kdy bílý člověk může být (a je) zmaten, zda tedy na jeho životě skutečně záleží, nebo ne, říkám, že *ano* a že Národní demokracie je tu od toho, aby jeho zájmy hájila, když už všechny ostatní instituce nemají odvahu (nebo dokonce mají zakázáno?) se bílého člověka zastávat.

Vím, že někdo namítne, že ho tyto věci nezajímají, že chleba levnější nebude a že on potřebuje práci, odpovídající mzdu, zkrátka sociální jistoty a tyto mediální „bomby“ bere jako nezajímavý okrajový jev. Jenže nemylme se – pokud si necháme vnutit, že na bílých životech nezáleží, nebudeme mít ani práci, ani odpovídající mzdu, ani sociální jistoty a ani ten chleba. Nebudeme mít ani právo na život. Neomarxisté nás vyhodí z práce, zavřou do vězení nebo skončíme s kulkou od Antify v hlavě.

Proto jsem považoval za důležité se ozvat. Jsou před námi krajské volby, ale důležitější volby budou za rok. Jako předseda Národní demokracie vás už nyní žádám o podporu ve volbách v roce 2021 a o váš hlas pro kandidátku Rozumných, na které najdete nejen kandidáty Národní demokracie a Rozumných, ale i dalších národoveckých stran, jako je Aliance národních sil, republikánů apod. Potřebujeme vytvořit silný volební (a voličský) blok, který bude alternativou nejen ke zkorumpovaným zavedeným politickým stranám, ale i alternativou k SPD, která hlasy alternativních voličů zradila. O tom, proč touto alternativou nemůže být ani Trikolóra a nebo něco, co se rodí kolem Daniela Landy (protože se to rodí více než kolem Landy spíše kolem Karla Janečka), o tom zase v některém z mých příštích textů.

Adam B. Bartoš